

Una dona embarassada assisteix al primer concert de Bad Bunny a Barcelona. L'endemà del concert, dissabte, l'entrevista Roger Escapa al programa radiofònic *El Suplement*, de Catalunya Ràdio. La dona explica que acabat el concert va trencar aigües i que en aquell moment de l'entrevista estava a l'espera del naixement del seu nadó. Aquesta anècdota l'ha tornat a explicar avui la periodista Laura Fa al programa El Matí de Catalunya Ràdio, conduït en aquesta ocasió per Frederic Vincent.

Laura Fa ha fet la broma que el nadó a la panxa de la mare es devia haver alarmat amb tant de so musical i tant d'enrenou, i pots comptar que devia cridar "¡sacadme de aquí!". I acte seguit, s'han sentit rialles compartides al locutori de la ràdio. La partera en qüestió és catalanoparlant, com així ho va acreditar l'entrevista amb el Roger Escapa. O sigui que el nounat, abans de néixer, fill de mare catalana catalanoparlant, ja s'expressa en castellà. "¡Sacadme de aquí!". Ves quin prodigi, aquest nen! Lamentablement, això, el fet que un nadó abans de néixer ja el facin parlar en castellà no és un anècdota. Tampoc ho és que es recorri al castellà quan enmig d'una conversa es vol fer una brometa de l'estil "sacadme de aquí". No és un tret específic de Laura Fa, què més voldríem que fos només un tic propi d'una sola persona! És un maleït automatisme que tenen integrat moltíssims catalans en la seva vida ordinària. El castellà se'ns cola per tot arreu. Estem tan impregnats dels audiovisuals en castellà —no ara, des que va néixer la televisió, com a mínim— que sense adonar-nos-en hem convertit el castellà en la llengua franca de les brometes que intercalem a les nostres rutinàries converses. Pareu-hi atenció avui mateix, si no. Ja fa massa anys que el món de l'humor, de la ficció, de les imitacions, del teatre, del cinema... —malgrat TV3— ens arriba majoritàriament en castellà. L'assimilació lingüística va fent forat enarborant la bandera del bilingüisme oficial.

Com el nounat, jo també voldria que em traguessin d'aquí, d'aquest país bilingüe, avantsala de la mort lingüística. Socors! La llengua se'ns mort als braços mentre fem brometes en castellà. Amb tota llibertat, és clar, que cadascú parla com vol. Que no cal ser un talibà de la llengua, senyor! I així, pensant-nos ser parlants totalment lliures de cap a peus —o sense pensar-hi gens ni mica— ens hem convertit en uns titelles, uns instruments de la substitució lingüística que va penetrant-nos a poc a poc —o de pressa—. Amb la rialla a la boca, a més.

Que a Catalunya s'hi parlen més de tres-centes llengües en l'àmbit domèstic de les famílies arrelades a casa nostra? Tant és! El castellà arrasa. El plurilingüisme era verd i se'l va menjar un ase.

Doncs, sabeu què us dic? Que em resisteixo a passar-me al castellà per fer brometes. Que no comptin amb mi com a enterramorts de la llengua. Fa?

I així i tot —l'esperança és l'últim que es perd—, encara em demano, il·lús, si ens en sortirem o si no hi haurà manera que "nos saquen de aquí". Pinten bastos!